

сега билъ награденъ съ най-голѣмия руски орденъ „св. Ана“. Руситѣ му подарили и една сабя, украсена съ скъпоценни камъни.

Войната продължила. Рускитѣ войски стигнали Стара-планина и бърже преминали въ Тракия. Капитанъ Мамарчевъ дошелъ съ своитѣ доброволци въ родния си градъ Котелъ. Цѣлото население излѣзло да го посрещне. Устроено било народно праздненство. Котленци единъ презъ други се надпреварвали да го поздравятъ и да му се радватъ. При него се стекли младежи и искали да се запишатъ доброволци.

Въ това време Раковски билъ малко момче, на 7 години. Като гледалъ, какъ народътъ се радва на вуйчо му, зарекълъ се, когато порастне, да стане като вуйчо си юнакъ и борецъ за българската свобода.

Но скоро войната се прекратила. Руси и турци се помирили. Рускитѣ войски трѣбвало да напустнатъ България. Освобождението на България пропаднало.

Недоволнитѣ български доброволци, начело съ Мамарчева, се събрали въ гр. Сливенъ и поискали да повдигнатъ възстание. Но руситѣ не имъ позволили. Казали имъ, че руската войска трѣбва бързо да напустне България и че тя сега не може да даде никаква помощ на възстаналитѣ.

Недоволенъ отъ това, Мамарчевъ напустналъ руската служба и тръгналъ съ своитѣ доброволци изъ Балкана съ намѣрение да повдигне възстание на своя глава. Когато единъ день Мамарчевъ билъ слѣзълъ въ Сливенъ, руска кавалерия обсадила дружината на Мамарчева и я обезоръжила, а самия него отвела въ гр. Силистра.

Споредъ мирния договоръ, руситѣ трѣбвало да държатъ гр. Силистра, докато турцитѣ изплатятъ разносцитѣ по войната. Мамарчевъ билъ назначенъ за кметъ на града.

Надеждата да се освободи България изчезнала, но Мамарчевъ не се отчаялъ и не губѣлъ вѣра.